

det fra dansk side betænkeligt at tiltræde konventionen, især fordi konventionen i sin artikel 8, § 3, giver de tiltrædende lande mulighed for i deres nationale lovgivning at bevare bestemmelser om frakendelse af statsborgerret af nærmere angivne grunde, som blev anset for stridende mod nordisk retsfølelse og principperne i de gældende statsborgerretslove. Heller ikke fra finsk side kunne man anbefale en tiltrædelse af konventionen.

Af hensyn til bevarelsen af den nordiske rets- enhed på statsborgerretslovgivningens område blev der imidlertid opnået enighed mellem de nordiske lande om at foretage de ændringer i deres statsborgerretslove, der var nødvendige for at bringe dem i overensstemmelse med konventionen. For Danmarks vedkommende blev ændringerne gennemført ved lov nr. 399 af 11. december 1968 om ændring af lov nr. 252 af 27. maj 1950 om dansk indfødsret. Der henvises herom til det pågældende forslag til lov om ændring af lov om dansk indfødsret, jfr. Folketingstidende for 1968-69, spalte 727-729, 1353-1358, 1995-1999, 2072 (forhandlingerne), tillæg A spalte 1187-1228, tillæg B spalte 295-296, tillæg C spalte 59-60.

5.

Sverige og Norge tiltrådte herefter konventionen i henholdsvis 1969 og 1971. Efter at konventionen i øvrigt var blevet ratificeret eller tiltrådt af Australien, Irland, Storbritannien og Østrig, trådte den i overensstemmelse med sin artikel 18, § 1, i kraft den 13. december 1975, 2 år efter datoen for deponeringen af det 6. ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument. I forbindelse med deponeringen af ratifikations- eller tiltrædelsesinstrumentet har Irland, Storbritannien og Østrig afgivet erklæring om, at disse lande bevarer adgangen til at fratage en person hans statsborgerret af en eller flere af de i artikel 8, § 3, anførte grunde.

6.

Efter at De forenede Nationers højkommissær for flygtninge ved flere lejligheder har opfordret Danmark til at tiltræde konventionen, har udenrigsministeriet forespurgt indenrigsministeriet, om dette spørgsmål på ny måtte blive overvejet. Udenrigsministeriet har i denne forbindelse henvist til det principielt ønskelige i, at Danmark gennem en tiltrædelse af konventionen tilkendegiver sin støtte til nedbringelse af antallet af statsløse. Endvidere har udenrigsministeriet givet udtryk for den opfattelse, at en isoleret dansk beslutning om ikke at tiltræde konventionen under henvisning til, at de i dennes artikel 8, § 3, indeholdte

principper strider mod nordisk retsopfattelse, ikke kunne forventes at få særlig gennemslagskraft, efter at Sverige og Norge havde tiltrådt konventionen. En dansk modvilje mod de omhandlede principper burde derfor ikke være begrundelse nok for at undlade at tiltræde en konvention, hvis generelle sigte var helt i overensstemmelse med den almindelige danske politik i flygtninge- og asylsager. Indenrigsministeriet har herefter tilkendegivet ikke at ville have noget at bemærke til, at Danmark uden forbehold tiltræder konventionen.

7.

I henhold til konventionens artikel 11 påtager de kontraherende stater sig inden for De forenede Nationers rammer, og snarest efter deponering af det 6. ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument, at virke for oprettelse af et organ, hvor personer, der anser sig for omfattet af konventionens bestemmelser, kan få deres krav undersøgt og modtage bistand ved disses forelæggelse for vedkommende myndighed. I henhold til konventionens artikel 20, § 2, skal De forenede Nationers generalsekretær, senest efter deponeringen af det 6. ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument, forelægge spørgsmålet om oprettelse af det i artikel 11 omhandlede organ for generalforsamlingen.

Efter at 6 stater havde ratificeret eller tiltrådt konventionen, var spørgsmålet om oprettelse af det omhandlede organ herefter optaget på dagsordenen for De forenede Nationers 29. generalforsamling, der vedtog resolution 3274 (XXIX) af 10. december 1974, hvori FN's højkommissariat for flygtninge blev anmodet om foreløbig at påtage sig funktionerne i henhold til konventionens artikel 11, og hvori det blev besluttet, at generalforsamlingen ikke senere end 31. samling på baggrund af en indstilling fra flygtningehøjkommissæren skulle træffe endelig bestemmelse om etableringen af det omhandlede organ. Danmark stemte sammen med de øvrige nordiske og vestlige lande for resolutionen.

Spørgsmålet om etableringen af det i konventionens artikel 11 omhandlede organ er herefter optaget på dagsordenen for FN's 31. generalforsamling under dagsordenens punkt 78 vedrørende beretningen fra FN's flygtningehøjkommissær.

8.

En tiltrædelse af konventionen vil ikke umiddelbart medføre udgifter, men oprettelse af det i konventionens artikel 11 omhandlede organ vil kunne medføre en mindre forøgelse af Danmarks bidrag til De forenede Nationers budget.